

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Svmmæ Virtvtvm, Ac Vitiorvm , Tomus ...

Guilelmus <Peraldus>

Lvgdvni, 1585

De auaritia ministrorum ecclesiæ, & ordine dicendorum de illa. Et primo de Simonia, & de octo quæ faciunt ad eius detestationem. Cap. VII.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-46161](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-46161)

judicent. Sed lex Dei quæ contemptum terrenorum prædicat
quasi aqua clara est, ideo dicitur illi qui lucratiuas scientias se-
ctatur, Ieremia 2. Quid tibi vis in viâ Ægypti: vt bibas aquam
turbidam? Tumultuosa etiã est, & inflatiua. Vnde per siliquas
porcorum intelligitur, de quibus filius prodigus cupiebat im-
plere ventrem suum, Luc. 15. Siliquæ enim porcorum resonant
& inflant. ¶ Propter tumultum quem habet sciẽtia illa signan-
tur aduocari per ranas, de quibus legitur, Exod. 7. Et in Psalmi.
Adidit terra eorum ranas in penetralibus regum ipsorum.
Sed facta scriptura est pacifica. Vnde David; Pax multa diligen-
tibus legem tuam Domine, &c. Et iterum: Contritio & infelici-
tas in viis eorum; & viam pacis non cognouerunt. Et Esa. 48.
Vtinam attendisses mandata meã, facta fuisset sicut flumẽs pax
tua. Sciẽtia etiã decretorum animam non reficit, sed po-
tius famem temporalium immittit, & quodammodo homi-
nes inanit, dum exteriorem apparentiam quærere facit. Ad
quod potest referri, quod legitur Esaia 55. Quare appenditis ar-
gentum non in panibus, & laborem vestrum non in satietate?
Et vt breuiter dicamus, aliæ sciẽtiæ, comparatione sacræ scri-
pturæ, sciẽtiæ non sunt. Vnde Hieronymus: Literas non no-
uit qui sacras ignorat.

De avaritia ministrorum ecclesie, & ordine dicendorum de illa.

*Et primo de Simonia, & de octo quæ faciunt ad eius detesta-
tionem.*

CAP. VII.

Sequitur de avaritia ministrorum ecclesie. Circa quam hoc
modo procedemus. ¶ Primo dicemus de Simonia. ¶ Secun-
do, de peccato edificantium Sion in sanguinibus. ¶ Tertio, de
peccato chortatum. ¶ Quarto, de peccato mercenariorum.
¶ Quinto, tangemus de signis avaritiæ quæ apparēt in ecclesia
Dei. ¶ Sexto, de peccato indignè conficientium. ¶ Septimo, de
vicio proprietatũ in claustralibus. ¶ Octauo, de avaritia scien-
tiæ. De Simonia primo hic duo dicemus. ¶ Primo ponemus
ea quæ pertinent ad detestationem simonia: ¶ Secundo, diuisio-
nes quæ pertinent ad simoniam. ¶ Octo verò sunt quæ faciunt
ad detestationem ipsius. ¶ Primum est illud verbũ Damasi Pa-
pæ: Omnia crimina ad comparationẽ simoniae hæresis, quasi
pro nihilo reputantur. In quo verbo dupliciter detestabilis ostẽ-
ditur, & quia ostẽditur excedere cætera crimina, & quia hæresi
comparatur. In multis etiam aliis locis vocatur hæresis pecca-
tum illud. Vnde Nicolaus Pãpa: Statuimus decretum de simo-
niaca tripartita hæresi: & super illud Matth. 21. Et cathedra

vendentium columbas euerit. dicit Gloss. Hinc est, quod hæresis simoniaca damnatur. Et super illud Ioann. 2. Et his qui columbas vendebant &c. dicit gloss. interlin. Specialiter damnatur simoniaca hæresis. Et Act. 8. Vbi dicit Petrus: Simoni mago: Penitentiam age ab hac nequitia tua. dicit gloss. interlinear. Idem est, à duplici malo cupiditatis & prauæ fidei. Et in veritate simoniaci, quantum ad hæc, hæretici sunt, quod æstimant mente vel facto quod impretriabile est, sub vili pretio cadere, & separant corpus ecclesiæ à suo capite, sicut hæretici, vt inferius ostendetur. * Secundò verò facit ad detestationem simoniæ, hoc, quod ipsa est spiritualis sodomia. Sicut enim in sodomia corporali facit contra naturam ille qui est opus naturæ: sic in simonia facit contra gratiam ille qui est opus gratiæ, quia à gratia est redemptus. Et sicut in die iudicij obmutescet sodomita secundum interpretationem sui nominis, quia hostis fuit naturæ quæ eum fecerat: quantum enim in se est, sodomita genus humanum destruit: sic obmutescet simoniacus, qui hostis gratiæ fuit, à qua redemptus fuerat. Et sicut secundum legem naturalem sodomia vel maximum peccatum, vel vnum de maximis iudicatur, quia est contra naturam. In tempore gratiæ secundum legem euangelicam maximum peccatum iudicatur simonia, quæ propriè est contraria gratiæ. Propriè enim facit contra illud Matthæi 10. Gratis accepistis, gratis date. Vnde rectè significati sunt simoniaci per Sodomitas, volentes infringere fores Lothi: de quibus Genesis 19. Iamque propè erat vt infringerent fores Lothi &c. ¶ Tertium quod facit ad detestationem simoniæ est magnus zelus quem leguntur sancti habuisse contra peccatum istud vnde 4. Regum 5. dixit Eliseus ad Giezi: Lepra Naaman adhærebit tibi, & semini tuo in sempiternum. Et Dominus in suo primo aduentu non legitur contra aliquod peccatum ita exarsisse, sicut contra istud. Vnde bis legitur eiecisse ementes & vendentes de templo. De prima eiectione habetur Ioan. 2. De secunda, Matth. 21. Venerat dominus iudicari, non iudicari, & vt in mansuetudine peccata toleraret, non vt ea puniret, & tamen contra istud peccatum, imò figuram istius peccati mansuetudinem seruare noluit: sed quasi iratus cum flagello de fœniculis facto, mensas numulariorum, cathedras vendentium columbas euerit: licet primus aduentus esset misericordiæ, tamen de hoc peccato iustitia se intromisit. Vnde Bernard. ad Eugenium papam loquens de peste simoniæ: Intuere, inquit, magistrum: non parat aures vt audiat, sed flagellum quo feriat: verba

verba nec facit, nec recipit: nec enim sedet iudicans, sed insequitur puniens. Causam tamen non tacet, quod scilicet domum orationis domum negotiationis fecissent. Ergo & tu fac similiter. Erubescant vultum tu isti iusmodi negotiatores, si fieri potest: si non, timeant. Timeant numularij, non confidant in nummis, sed diffidant. Abscondentes suum a te, scientes effundere quam accipere paratorem. Propter zelum, quem habuit dominus contra hoc peccatum, scriptum est in Psal. in persona eius, Zelus domus tuæ comedit me. Etiam peccatum Iudæ voluit dominus patienter tolerare, sed istud peccatum noluit. Petrus etiam magnum zelum habuit contra istud peccatum, quando dixit Simoni mago, Pecunia tua tecum sit in perditionem, ut legitur Act. 8. Quantum etiam zelum habeat ecclesia contra hoc peccatum, satis patet illis qui canonici iuris peritiam habent.

¶ De x. contumeliis Simonie.

QUARTO facit ad detestationem simoniæ multiplex contumelia, quæ facit istud peccatum Deo: & ponemus ad præsens x. de contumeliis istis. ¶ Prima est, quæ Deum vendit. Et hoc dupliciter. ¶ Primo quia vendit gratiam sancti Spiritus. unde super illud Io. 2. His qui columbas vendebant &c. dicit glo. Spiritus in colubis apparuit. Unde per columbam, spiritus accipitur, quem simoniaci vendunt: sed Spiritus sanctus Deus est, vendunt ergo simoniaci Deum. Aliter etiam vendunt Deum dum Christum in sacramentis altaris vendunt pro pecunia celebrando. Nec est parva contumelia ista. Non est aliquis ita pauper in mundo qui non multum indignaretur, si quis vellet ducere eum ad forum, & ibi eum venalem exhibere tanquam iumentum suum: quanta ergo contumelia est Deo, cum ipse venalis exponitur ab his quibus præcipue honorandus esset? Sufficere deberet talibus quæ Christus semel pro peccatis eorum venditus est. Venditores isti deteriores videntur esse Iuda in his quinque. Vendunt immortalem, & iam glorificatum quæ Iudas vendidit mortalem & in statu humilitatis: maior autem contumelia est quæ fit alicui in statu honoris, quàm in statu humilitatis, unde contumelia illata militi, maior est, quàm si inferatur domicello. Nec semel tantum eum vendunt ut Iudas, sed plus quam centies: minori etiã pretio eum vendunt quàm Iudas. Credunt etiã eum Deum esse, quod non credebat Iudas, cum vendidit xx. denariis. Iudas etiã eum de hoc peccato penituit, penitentia ductus reddidit xx. argenteos, quibus Christum vendiderat: sed simoniaci ad penitentiam induci non possunt ut ea restituant, quæ per simoniam acquisierunt. ¶ Secunda contumelia est, quod Deum

venditorem æstimant: quod non est parua contumelia. Si enim
 aliquis rex vel comes valde liberalis requiratur super vendi-
 tione vestium suarum vel armorum, pro magno malo habet:
 quid mirum ergo si pro malo habeat ille, qui est liberalissimus
 largitor omnium, qui omnia quæ fecit, ad largiendum fecit que-
 dam vt eis largirentur, alia vt ea largiretur, qui munera sua dat
 bonis & malis, gratis & ingratis, amicis & inimicis, qui rogat vt
 ab eo petatur? Hanc contumeliam innuit Petrus, vbi dicit Si-
 moni: Quia existimasti donum Dei pecuniâ possideri, quasi di-
 ceret, donatorem existimasti venditorem. Et Io. 2. dicit Dñs: No-
 lite facere domum Patris mei domum negotiationis. Domum
 Dei domum negotiationis facit, qui Deum negotiatorem exi-
 stimat. ¶ Tertia contumelia est, q̄ donū Dei contemnit, quum
 illud quod adeo pretiosum est, quod precium est regni celo-
 rum, luto temporalium parificat, in quo etiam ipsū donatorem
 contemnit. Non solet parum displicere hominibus quū aliquis
 bona eorum contemnit: vt patet in mercatoribus & artifi-
 cibus: præcipue verò quum dona eorum cōtemnuntur. Et hoc mul-
 tum solet retrahere etiam ipsos liberales homines à largiendo,
 vnde dominus Matt. 7. prohibuit ne dona eius largirentur ta-
 libus: Nolite, inquit, margaritas spargere ante porcos, id est, pre-
 tiosa de terra dare contemproribus. ¶ Quarta contumelia est,
 quod simonia aufert Deo ostiū ecclesiæ: q̄ dominus maxime
 voluit seruare: propter quod ostium se dixit. Ioannis 10. Sicut
 aliquis solet se ponere in medio ostij, quū vult seruari ne quis
 ingrediatur nisi de voluntate eius. In quo verbo significauit
 dominus, quod quasi violentiam ei faciet, qui nisi per eū intra-
 bit. Ad ostendendum etiam hoc quod ingressum ecclesiæ maxi-
 me seruari voluit, intravit ipse ad discipulos ianuis clausis: qui
 enim ingressum bene vult seruare, solet aperire volenti ingre-
 di, quantū minus potest de otio? Et multum placeret ei si ille qui
 debet ingredi, otio omnino clauso ingredi posset. Ad idem
 ostendendum iussit Dominus Exod. 12. Postes ostij sanguine
 agni intingi. quasi diceret, saltē ostium ecclesiæ quod pro-
 pter sanguine emi, habere soleo. Hac de causa tradidit ipse cla-
 ues ecclesiæ Petro: quia amabat eum ardentius ceteris. Per simi-
 le etiam potest idem manifestari in munitionibus, dum guerræ
 sunt portæ solent præcipue custodiri. Vnde turres conlueue-
 runt fieri super eas. ¶ Quinta contumelia est: quia simonia pro-
 curat vt ecclesiæ quæ sponsa Dei est, aliunde grauida sit, quā a
 sponso suo. Ecclesiæ de solo Spiritu sancto concipere deberet
 quod

quod figuratum est in beata Virgine, quæ inuenta est habens in utero de Spiritu sancto. Matt. 1. Sed Simonia facit quod ipsa concipiat de spiritu maligno. Vnde mirum est, quod sponsus eius non deserit eam. Ioseph enim voluit dimittere beatam Virginem, dum dubitaret vnde ipsa concepisset. ¶ Sexta contumelia est, quod Deum facit nutrire filios adulterinos. ¶ Septima contumelia est, quod filios Dei exhereditat à patrimonio Christi, & filios diaboli ibi hæredes constituit, iuxta illud Ecclesiastic. 23. Omnis mulier relinquens virum suum, peccabit statuens hæreditatem ex alieno matrimonio. ¶ Octava contumelia est, quod Deum idololatricum facit idolo auaritiæ eum offerens: & in hoc de testabilior est simonia aliis speciebus auaritiæ. Simoniæ enim non sufficit quod alium Deum constituat, sed proprium Deum idolo suo immolat, quum pro pecunia celebrat. Magna contumelia esset dño alicuius castri, si subditi eius alium dominum constituerent: sed longe maior esset, si domino constituto verum dominum capere offerrent. ¶ Nona contumelia est, quod illud peccatum nulli loco, nullæ personæ defert. Alia peccata sancti tati locorum deferunt. Nullus enim fornicaretur in ecclesia vel iuxta altare: sed simonia ipsa etiam altaria inuadit. Vnde Ierem. 17. dicitur, peccatum Iuda exaratum esse in cornibus, aratum eorum. Per peccatum Iuda, peccatum clericorum intelligitur, qui debent vacare confessioni diuinæ laudis. ¶ Ista est quæ iuxta filium virginis ponit idolum cupiditatis, vt videatur impletum illud Daniel. 9. Et in templo erit abominatio desolationis. Simonia non defert Deo, nec angelis eius. Interest enim cum diuina celebratur, licet Christus præsens sit in quantum Deus, & in quantum homo cum angelis suis. In hoc simoniaci dæmonibus detestabiles sunt quia dæmones timet Christum & angelos eius, ipsi vero non. ¶ Decima contumelia est, quod eisdem vititur simonia ad hominum iniquitatem, quæ Christus instituit ad eorum sanctificationem. Vnde bene videtur triumphasse diabolus de ecclesia, quando ecclesiam impugnat propriis armis, & quasi proprio baculo percussit eam. ¶ Undecima contumelia est, quod latrones & sacrilegos facit obtinere locum & vicem Dei. Simoniacus enim latro est. Vnde Ioan. 10. Qui non intrat per ostium in ouile ouium, sed ascendit aliunde, ille fur est & latro. Vnde super illud Matth. 21. Vos autem fecistis illam speluncam latronum, dicit gl. Latro est qui lucra sectatur, qui non dantes corporaliter persequitur: & dantes spiritualiter necat. Et dum lætionem proximi cogitat, quasi latro sedet in spelunca. Sacrilegus etiam est si-

moniacus, quia sacra sunt ea circa quæ latrocinium suum exercet. Absurdum enim est dicere eum sacrilegum qui furatur vel rapit calicem alicuius ecclesiæ, & non dicere eum sacrilegum qui furatur vel rapit totam ecclesiam cum calice & aliis quæ ad eam pertinent. Dupliciter autem potest dici simoniacus, scilicet, & respectu illius cuius bona contrectat eo nolente, & respectu pauperum quos bonis ecclesiæ defraudat. Vnde quum prælatus vicem Dei obtineat: quando simoniacus prælatus efficitur, latro & sacrilegus vice Dei in ecclesia fungitur. ¶ Duodecima contumelia est, quod ecclesiam Dei iumentis & reptilibus replet. Sicut fodit enim murum ecclesiæ, scilicet prælatum, præcipue si terrenus sit: iuxta illud Gen. 49. Simeon & Levi fratres, vasa iniquitatis. Et subiungitur: Voluntate sua suffoderunt murum. Et interponit Iacob quandam orationem, quæ frequenter facienda esset prælatis ecclesiæ. In consilio eorum non veniat anima mea. Minus enim periculosum esset prælatis ecclesiæ habere in consilio suo homines dæmoniacos quam simoniacos. Suffosso verò muro ecclesiæ, intrat multitudo reptilium & iumentorum, iuxta illud Ezechiel. 10. Ingredere, & vide abominationes pessimas. Et subditur: Et ingressus vidi, & omnis similitudo reptilium & animalium abominatio. Quum aliquis luxuriosus in aliqua ecclesia beneficiatur, porcus tunc in ecclesia ingreditur. Quum aliquis amans lites & rixas præficatur, tunc canis in ecclesiam ingreditur.

¶ De multiplici damno quod provenit de Simonia.

QUINTO facit ad detestationem simoniæ multiplex damnum, quod inde provenit Deo & ecclesiæ eius. ¶ Primum autem dandum est, quod Deus per eam quasi ecclesiam amittit, dum amittit ingressum & egressum eius. Non enim est dominus alicuius castri qui non habet ingressum & egressum in eo. Ideo dicebat Psal. dominus custodiat introitum tuum & exitum tuum &c. Aliud damnum est, quod ecclesiam quæ deberet esse habitaculum filiorum Dei, convertit in speluncam latronum, iuxta illud Matth. 23. Scriptum est, Domus mea domus orationis vocabitur, vos autem fecistis illam speluncam latronum. In hoc deteriores videtur esse prælati ecclesiarum principibus secularibus: quia illi in potestate sua speluncas latronum non tolerant: sed illi sunt in eadem claustra in qua simoniacè intratur. Iudicio domini sunt speluncæ latronum. Satis latrones sunt qui patibulo inferni iam sunt adiudicati. Aliud damnum est, quod ubi Deus debuit honorari, ibi exercetur idololatria. Illi enim quos aurum & argentum introdixerunt, argento & auro quasi Deo serviunt. vnde Osee 8. Ipse

regna

regnauerunt, & non ex me: principes extiterunt, & non cognouit. Argentum suum & aurum suum fecerunt sibi idola. Qui dignitatem emit, vult postea vendere quæ ad dignitatem pertinet. Vnde super illud Actuum 8. de Simone mago, dicit Glos. Spiritum emere volebat ut aliis vendens plus accipere posset. Et licet beatus Bern. dicit, Qui infideliter intrat, & non per Christum, quid nisi infideliter agit, & contra Christum? Ex quo Christus non introducit aliquem in ecclesiam, post non cognoscit eum. Vnde Petrus introductus ab ancilla ostiaria in atrium principis sacerdotum, dixit se Christum non cognoscere. Ancilla ostiaria caro est quæ habet quinque sensus quasi ostia animæ. Ancilla ergo ostiaria illum introducit, quæ carnalitas introducit. Aufert etiam simonia ecclesiæ Spiritum sanctum: quod videtur esse signatum in hoc, quod ignis sacer qui per .xx. annos Babylonicæ captiuitatis vixerat, sub aquis extinctus est, Antiocho vendente sacerdotium Iasoni: sicut dicit Augustinus. Per quem igne figurabatur Spiritus sanctus. Et hoc est maximum damnum quod possit fieri ecclesiæ: ei, sicut maximum damnum quod possit corpori nostro est, si auferatur ei spiritus à quo habet totum suum valorem. Simonia etiam facit ut ecclesia quæ sponsa Dei est, & deberet Deo filios generare, generet monstruose talpas, serpentes, & etiam asinos cornutos. Quum in aliqua ecclesia canonicatur vel profiteretur aliquis auarus, possunt dicere canonici illius ecclesiæ, Mater nostra quum fratrem nobis generare debuit, pro fratre nobis talpam generauit. Quum verò canonicatur aliquis detractor, tunc serpentem generat illa ecclesia: iuxta illud Eccle. 10. Si mordeat serpens in silentio, nihil eo minus habet qui occulte detrahit. Quum verò indiscretus aliquis episcopatur in aliqua ecclesia, tunc asinus cornutus in ea nascitur. Nihil enim aliud est stolidus mitratus, quam asinus cornutus. Asinus enim est per stoliditatem, cornutus per mitrâ. Sexto facit ad detestationem simoniæ hoc, quod peccatum hoc reddit hominem exosum Deo & hominibus. vnde Eccle. 20. Qui potestatem sibi assumit iniuste, odietur glo. dicit, A Deo & hominibus. Frequenter enim licet simonia sit occulta, tamen hominem reddit exosum hominibus. Punit enim Deus eum in hoc, quod apud homines gratiam non habet. Septimo facit ad detestationem simoniæ hoc, quod ipsa vitiat radicem, vnde ea quæ sequuntur venenata vel saltem inutilia reddit. Ad quod refertur potest illud Osee 9. Radix eorum exiccata est, fructum nequaquam faciet. ¶ Octauo & ultimo facit ad detestationem simoniæ hoc, quod simonia-

ci difficile saluatur, & hoc duabus de causis. Primo, propter magnitudinem peccati. Secundo, quia oportet resignare beneficium quod simoniace acquisierunt. vnde sunt quasi nassa diaboli. Piscis qui nassam ingressus est, non de facili per locum per quem intrauit regreditur, & per alium locum non exit nisi captus. Sic non de facili renuntiat homo beneficiis quae simoniace habet, & non aliter saluatur. vnde quasi vnum pedem habet in inferno. Vnde diligenter debet homo cauere quomodo intraret in ecclesiam: nisi enim caueat sibi, in inferno quasi ponit pedem suum. Ideo dicitur Eccles. 4. Custodi pedem tuum ingrediens domum domini. Qui emit beneficium ecclesiasticum, similis est illi qui emeret vt magna moles terrae super eum caderet quae eum opprimeret, & non permetteret eum surgere. Ad difficultatem saluandi quae est simoniace, potest referri illud Iere. 17. Peccatum Iuda scriptum est stylo ferreo, in vngue adamantino, exaratum super latitudinem cordis eorum. per Iudam clerici intelliguntur, quorum est intendere confessioni diuinae laudis. Ad quos pertinet peccatum simoniae, quod innuitur scriptum esse quasi indelebiter per hoc quod dicitur stylo ferreo, qui idoneum instrumentum est ad scribendum, & per hoc quod scriptum est in adamantino simili vngui, id est, nitido & plano. Scriptura enim in tali materia facta diutius durat. Sed quia scriptura quae indelebilis est, potest amitti, ideo subditur: Exaratum super latitudinem cordis eorum. Et ostenditur quod haec scriptura fit in tabula cordis, quae non potest ab eis vel amitti vel relinquere. Ad eandem difficultatem pertinet quod dicit Petrus Simon mago Actuum octauo: Pœnitentiam age ab hac nequitia tua, & roga Deum si forte remittatur tibi haec cogitatio cordis tui. In felle enim amaritudinis & obligatione iniquitatis video te esse.

¶ *De diuisionibus Simoniae.*

Post ista ponenda sunt diuisiones quae faciunt ad detestationem simoniae, & quae pertinent ad simoniam. De quibus tres tantum ponemus. Et est prima diuisio, quod inter eos qui simoniam committunt, alij committunt eam emendo, vt Simon magus, qui proprie simoniaci dicuntur. Alij vero committunt eam vendendo, vt Giezi, qui Giezita vocatur. Aliquando tamen largiuntur, vt dicitur in Actuum octauo: Committuntur tibi haec omnia. Aliquando tamen largiuntur, vt dicitur in Actuum octauo: Committuntur tibi haec omnia. Aliquando tamen largiuntur, vt dicitur in Actuum octauo: Committuntur tibi haec omnia.

¶ *De quadruplici Simonia.*

Committitur autem simonia quadruplici munere: videlicet cum quis obtinet aliquod spirituale per pecuniam, vel per adulationem,

lationem, vel per preces carnales, vel per obsequiū sordidū. De primo legitur 3. Reg. 13. q̄ quicumq; volebat implebat manum Ieroboam, & fiebat sacerdos excelsorum, & sequitur q̄ propter hanc causam domus Ieroboā eversa est & deleta de superficie terræ. Si vēditio sacerdotij idolotū sic vindicata est à domino: quomodo vindicabitur venditio veri sacerdotij? Adulatio verò valde timēda est. Penetrat enim cor hominis, & quasi insensibiliter: propter quod oleū vocatur in Psal. Oleū autē peccatoris non impinguet caput meū. Et alibi: Intrauit sicut aqua in interiora eius, & sicut oleū in ossibus ei⁹. Et fit setimo in maledictione: adulatio enim oleū est, & maledictio. Oleum inquantū delectat, maledictio inquantū tormēta parat. Vnde gl. super illam locū: Quæ male delectant, dicuntur maledictio, quia tormēta parant: à precibus autē carnalibus diligenter cauendū est. Vnde Bern. Vbi nō licet facere, quis locus rogāti? alius pro alio, alius forte pro se rogat. Pro alio rogās sit suspectus: qui rogat pro se, iam iudicatus est. Exemplū non acquiescendi precibus carnalibus dedit nobis dominus Ioan. 2. vbi dicit mātī suæ volēti vt faceret miraculū: Quid mihi & tibi est mulier? Innuens se nō habere ex ea potestate faciēdi miracula. & Matt. 20. Non exaudivit mater teram suam petētem vt daret hanc dignitatem Iacobo, & Ioanni, vt vnus sederet à dextris in regnō eius, & alius à sinistris. Exemplū etiam non rogandi pro beneficio nepotibus obtinendo, habemus Gen. 18. vbi Abraham rogavit dominū ne Sodomam destrueret: non enim voluit eum rogare specialiter de nepote suo Loth vt eum ab incēdio liberaret. Et dicebat cantor Parisiēsis bonæ memoriæ, q̄ vix rogasset pro beneficio nepoti suo impetando, qui noluit rogare dominum vt nepotem suum ab incēdio liberaret. De illo verò qui per obsequium vult obtinere beneficium, dicit beatus Bern. Circuit sedulus explorator, sequitur, & obsequitur, simulat & dissimulat, manib⁹ ac pedibus iēpēs si quomodo possit introducere in patrimonio Crucifixi. ¶ Tertia diuisio est secundū diuersitatem eorū quæ vendere simoniaci volūt: quia inter bona spiritualia quæ ipsi vēdere volūt, quædam sunt spiritualia, quia illis acquiritur Spiritus sanctus, vt orationes ecclesiæ. Quædam verò spiritualia, quia illis cōfertur vel habetur gratia Spiritus sancti, vt sunt sacramēta ecclesiæ præterquam matrimonium & societas ecclesiastica, & officia vel dignitates ecclesiæ. Quædam verò dicuntur spiritualia, quia ipsi habetur Spiritus sanctus, vt scientia & virtus. Scientia enim habetur inquantū illuminans, & ideo prohibetur vēdi

scien

Scientia. Prou. 23. vbi dicitur, Noli vèdere sapientiã, doctrinam & intelligentiam. Virtute verò habetur Spiritus sanctus in quantum a faciens animam. Quædam verò dicuntur spiritualia, quia per ea ostenditur haberi Spiritus sanctus, vt miracula: quædam verò dicuntur spiritualia large sumpto nomine, quia spiritualibus exercitiis deseruiunt, vt sunt vasa & vestes ecclesiæ. Quædam verò dicuntur spiritualia, à quibus illi suscitatur qui spiritualibus exercitiis sunt intenti, vt sunt decimæ. Sed ista duo vltima genera potius dicenda sunt annexa spiritualibus, quàm spiritualia.

De peccato edificantium Sion in sanguinibus, & de tribus que faciunt ad eius detestationem. CAP. VIII.

Post peccatum Simonie, dicendum est de peccato edificantium Sion in sanguinibus. Tria verò sunt quæ facere possunt ad detestacionem huius peccati. Primum est maledictio, quam facit talibus Spiritus sanctus. Habacuc 2. Væ, inquit, qui edificant ciuitatē in sanguinibus; & præparant urbē in iniquitatem: id est, per iniquitatem. Collatio beneficiorum facta cõsanguineis, quædam præparatio est vt habeant urbem ecclesiæ cõcordem ad omnem iniquitatem quam facere volūt. Secundò, valent ad detestacionem huius vitij, diuersa exempla & verba scripturæ. Et de exemplis sufficiat ponere octo. Octo exempla contra carnalem amorem. Primum est, quod legitur de Carone, q̄ nullum dilexit priuato amore, & nullum odiuit priuato odio. Secundum est, exemplum Abraham: cui præcepit dominus Genes. 22. quod offerret ei vnigenitum suum in holocaustum. Idem volens ostendere in facto illo quod postea docuit verbo, vbi dixit: Qui non odierit patrem & matrē propter me, non potest meus esse discipulus. Abraham figurā tenet prælatorum, quos nõ vult Deus carnalem amorem habere ad parentes suos, imo vult paratos esse ad interficiendum eos si ipse præciperet. Vnde Exod. 32. dicit Moyses filiis Leui, cum commississent peccatum idololatriæ: Occidat vnusquisque fratrē suum, & amicum, & proximū suum. Tertium exemplum est Melchisedech, de quo Apostolus ad Hebr. 7. Melchisedech rex Salæ sacerdos Dei summi. Et subiungitur. Sine patre, & sine matre, & sine genealogia. Non facit mentionem de patre vel de matre Melchisedech, qui ppriè figurat sacerdotes nouæ legis: vt ostendat carnalem amorē longe debere esse à sacerdotibus. Quartum exemplum est Moysi, de quo habetur Exod. 4. quod cum iret ad liberationem populi, & duceret vxorē suā, & filios suos, cum esset in itinere in diuersorio, voluit eū dominus occidere.

Scie